

Šetnja slovenačkim Alpima

Zašto se nekim planinama uporno vraćamo? Evo priče zašto je *novosadska planinarka* više puta krenula put Slovenije...

Moja prva šetnja slovenačkim stazama, desila se 2007. godine. Tada sam već pet godina intenzivno planinarila, osvojila nekoliko desetina vrhova u Srbiji i okolnim zemljama. Za mene, biti planinar, a ne osvojiti Triglav, bilo je nezamislivo. Grupa planinara iz Beograda i Negotina spremala se da osvoji Triglav, Mangart i Mojstovku. Znala sam tada o Triglavu samo toliko, da se može ići iz više pravaca, da obavezno ima stene, prov-alija, ali i obezbeđenja, u vidu sajli i klinova. To me nije brinulo, jer posle osvojenog Mitikasa, božjeg trona (najvišeg vrha Olimpa), svaka stena mi je bila prihvatljiva.

Krenuli smo jedne večeri juna meseca, vozili se celu noć i rano ujutru stigli do Bledskog jezera. Nezaboravan prizor: jezero kao ogledalo, oko njega još usnule patke i labudovi, rascvetali lokvanji, planinski vrhovi u daljini. Okolo uredene staze, travnjaci, velike zelene žabe, zinule da progutaju naše ostatke hrane. To su kante za otpatke u obliku žaba, verovatno je mnogima zadovoljstvo nahraniti ih.

Krećemo dalje, treba da obezbedimo smeštaj u jednom od domova na Vršiču. Do tada sam Vršič poznavala samo iz vesti u zimska vremena, kada su javljali da je ovaj prevoj prohodan, ili neprohodan. Oko njega je nekoliko planinarskih domova, u kojima možete naći smeštaj za dan, dva, tri ili više, ili samo svratiti na čaj, ručak. Okolo se muvaju ovce, koje su sve toliko pitome, da ih možemo maziti, čak i jaganjce uzeti u ruke. Na koju god stranu pogledamo, samo vrhovi u daljini.

Sledeći dan krećemo putem koji je sagrađen još u Prvo svetskom ratu, dolinom reke Koritnice. Put se penje sve do 2.072 m, odakle se uzdiže skoro 700 m visoka gromada - Mangart, naš prvi cilj. Krenuli smo, naoružani odlučnošću da us-

pemo. Malo nam je vodič bio zabrinut, jer, iako je bio jun mesec, bilo je još dosta snega. Sneg je na strminama i siparu otežavajuća okolnost. Jedno proklizavanje, i odosmo u provaliju. Prošli smo sve izazove i osvojili vrh sa lakše, italijanske strane. Ta lakša strana opisana je kao zahtevna u uputstvima za planinare. Ona teža je u potpunosti alpinistička. Bilo je to veliko zadovoljstvo za celu našu grupu, popeti se na ovog diva, sastavljenog od belih stenovitih gromada. Fotografisanje, uživanje, silazak. Sledeći vrh, Mojstovku, sam propustila sa novostečenom prijateljicom, da bih sačuvala snagu za Triglav.

Uspion je počeo iz Trente. To je dolina na oko 700 mnnv. Lepa, šumska staza uvija se polako prema vrhu, zatim prelazi u sipar i zemljanu, uzanu stazu. Dom je na 2.120 m, okružen stenama. Popeli smo se za oko pet sati. Tu sam videla svoju prvu divokozu, nedaleko od nas. Prespavali smo u zimskoj sobi. Rano smo krenuli na završni uspon. Pridružio nam se vodič Branko, koji se popeo na Triglav tridesetak puta. Uobičajen uspon do pola puta, a onda, ispred nas – stena visoka oko 300 m. Vidljivi su ostaci snega na nekoliko mesta, negde prekrivaju sajle ▶

